

havelse om dem —, men derimod, fordi der i disse Bestemmelser er Noget, der, som det ogsaa af den høitærede Minister blev fremhævet, er principmæssig urigtigt. Jeg vilde derfor anse det for meget ønskeligt, om det høie Thing vilde gjøre dette Lovforslag til Gjenstand for en nyere Drøftelse, end det forøvrigt efter det Formaal, det har stillet sig, kunde synes at give Anledning til. Jeg tror, at Lovforslaget vilde blive behandlet hensigtsmæssigt og bedst ved at blive sendt til et Udvalg, og jeg skal, dersom ingen Anden dervom vil fremsætte Forslag, senere hen, naar man ved Udtalelser fra andre Sider har faaet Leilighed til at kjende Stemningen, tillade mig at fremsætte Forslag om Udvalg. Jeg veed, at denne Lov imødeses med stor Interesse fra flere forskellige Sider, men jeg kan heller ikke se, at Lovforslagets Henvisning til et Udvalg nødvendigvis skal være ensbetydende med, at Loven ikke kan komme ud i denne Samling. Vel er Sessjonen temmelig langt fremrykket, men vi se jo, at der hver Dag fremkommer nye Lovforslag, saa at vi have Grund til at antage, at vi ogsaa kunne faae denne Sag tilendebragt i denne Sessjon. — Jeg skal ikke videre indlade mig paa de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, som have vaakt Betænkkelighed hos mig; det er de samme Paragrafer, som have vaakt Betænkkelighed hos den høitærede Kultusminister, nemlig §§ 5 og 9, og jeg kunde dertil føie § 7, skjøndt det er et meget underordnet Spørgsmaal, den dreier sig om; men det ser dog høist betydningsfuld ud, at denne Bestemmelse er kommen ind i Lovforslaget og navnlig paa dette Sted. Den har tidligere staaet paa et andet Sted i Lovforslaget, hvor den muligvis bedre kunde forsvares. Ligeledes har jeg ogsaa nogen Betænkkelighed ved Bestemmelsen i § 10, men jeg skal ikke paa dette Stadium opholde det høie Things Tid længere.

Ostrup: Jeg kan i alt Bessentligt tiltræde, hvad min høitærede Sidemand (Haffner) allerede har udtalt; kun kunde jeg have ønsket, at han, saavel som den høitærede Minister, havde fremsført sine Indvendinger mod § 9 med noget større Styrke, thi det forekommer mig, at § 9 er i den Grad principstridig, at den umulig kan beholde sin Plads i Lovforslaget. Jeg kan ikke forstaa, hvorledes man i denne Lov kan indføre en Bestemmelse, som i Rørlighed fremsat lyder saaledes: „Hvor En eller Ti ere Tiendeieere, der skulle de alene bære Udgiften, men hvor det derimod er Hundrede, der ere det, eller hvor samtlige Eiere af tiendepligtig Hartkorn tillige ere Tiendeieere, der skulle de have Lov til at kræve Bistand af samtlige Kommunens Beboere, saa at altsaa Kommunens Skattepligtige kom til at udrede Udgifterne. Det forekommer mig dog, at den første Frugt af Friheden skulde være den, at Lovene blive ens for Alle, men det forekommer mig rig-

tignot, at, om Lovene i fordums Tid have været ens for bestemte Klasser, saa er man nu kommen ind paa at vende Forholdet fuldstændig om. Min Indvending mod § 9 er altsaa i det Bessentlige ganske den samme som den, der blev fremsført af den høitærede Minister og min ærede Sidemand, men det forekommer mig, at den ikke er gjort gjældende med den Styrke, som den virkelig fortjente. — Jeg skal ikke opholde det ærede Thing med Bemærkninger om de enkelte Bestemmelser i Loven. Det forekommer mig, at det vilde være meget ønskeligt, om vi kunde faae dette Lovforslag fremmet. Jeg tror i Virkeligheden, at det er et billigt Forlangende, om ikke for de Dødes Skyld, saa for de Efterlevendes, at de kunne se Levingerne af deres kjære Vortgangne sankede ned i Jorden paa et tørt Sted i Stedet for i et Morads, og paa den anden Side synes det mig ogsaa at være et meget billigt Ønske af Kirkegængere, navnlig af Kvinder og svagelige Folk, at Kirken ikke skal være lukket for dem i den ene Halvdel af Aaret paa Grund af den raa Luft, som der findes i Kirken. Jeg kan altsaa ikke Andet end ganske tiltræde, hvad der allerede er sagt. Jeg ønsker, at et Lovforslag som dette maa fremmes, men dermed har jeg selvfølgelig ikke kunnet godkjende alle de Bestemmelser, der findes i Loven. Da der er gjort Bemærkninger om en hel Række af Paragrafer, som jeg ikke skal gjentage, skal jeg dog tillade mig at gjøre en lille Bemærkning i Anledning af en Paragraf, som ikke synes at have vaakt noget Anstød hos den høitærede Minister, og ikke heller hos den ærede Landssthingsmand for 2den Kreds (Haffner), og det er § 4. Jeg kan overmaade godt forstaa, at man efterhaanden stiller sine Fordringer med Hensyn til Kirkerne Indretning og Vedligeholdelse og med Hensyn til Kirkegaardene høiere, og at man i saa Tilfælde lægger Udgiften paa dem, som hidtil have havt at bære Kirkeudgifterne. Dette forekommer mig at være ganske rimeligt, selvfølgelig naar det sker med et saadant Hensyn til Billighed, at man ikke paalægger Tiendeieerne Mere, end de kunne bære; men jeg kan derimod ikke se, hvorledes man kan lade det blive afhængigt af en Afstemning i Menigheden, om en saadan Foranstaltning skal træffes, eller ikke, og saa paalægge Kirkeieerne at udrede Omkostningerne. Man kan jo tænke sig Forandringer og Forbedringer ved Kirkerne af forskjellig Art. Der er dem, der maa anses for nødvendige. For saa vidt Opvarmningen af Kirken kommer i denne Klasse, maatte der staa et „skal“, saa maatte der staa: „der skal inden en vis Tid tilveiebringes en Varmeindretning“, og i saa Tilfælde er det fuldstændig i sin Orden, at Udgiften dertil lægges paa Tiendeieerne. Men man kan ogsaa tænke sig Foranstaltninger ved Kirken, som maa anses for meget ønskelige, men som dog ikke ere i den Grad nødvendige, at man vilde fremtvinge dem. Jeg